

metša ärest jäätma peält häid marjo; agga kel hea on, parremat ta tahhab. Mart ütles Jani wasto: Siin on head, agga metšas woivad parremad olla. Jaan teggi wasto: Ei meie senna tohhi miina, taat kelas meid wägga. Mart wastas: Taat kelas meid sure metša sisse minnest, egga meie kaugele ei lähhá. Mis temma teab, kus meie käisime. — Meie jo tulleme warsti taggasi. Jaan hakkas Marti sanna uskma ja temma nou wõtma. Metšas olli hea willo, warjulinne koht, sest poisid jooksid rõmoga eddasi. Wimaks Jaan seisatas ja ütles: Ui, ui! meie ei ná ennám páwa, páaw wist lojas jo! Siis poisid piddid rutto taggasi tötama, agga te olli nende käest ärrakaddunud, nemmad olli pimmeda metša sees, ei teädnud ühtegi kuhho miina. Käl nemmad uilgasid, ei heält ühtegi wasto! Siis meeste püksid wabbisesid! Nemmad nutsid ja karjusid allati peäle: Taat ai, ja eit

ai! agga ei aidant ühtegi. Nimme olli jo wäljas, ja isä ammogi olli neid odant taggasi tulles. Wimaks ta läks, murre süddames ja wessi filmis neid tagga otšima. Temma kül pole õni otšis, enne kui ta neid ülles leides. Agga kuidas ta leidis neid? Silmad ollid neil werrised puhhas, kübbarad peast ja kingad jallast ärrakaddunud. Agga paljo pahhem olli se; witsa raag olli Marti filma leidnud, ja film näitis paistetand ja werrine ollewad. Párrast kae kaswis parrema filma peäle. Jaan olli mahhakukkund, ja párrast ei tahtnud ennám assemelt ärra sada. Teda da kante koi, agga ei saand warmast arsti, kes olleks moistnud nikkastust aidata. Temma seisís pole aasta maas, ja siis labba jalg jäi kowwaraks — olli aina sant ello põlweks. Siis olli ahkastust kül wannemil ja lastel. Jaan ei sanud nyidogi kuhhogi ennám kui kargoga,